

Dunajowanie ‘kolędowanie bożonarodzeniowe z życzeniami dla panny i śpiewaniem kolęd zalotnych z powtarzanymi w refrenie słowami *na dunaj*’

Dunaj istnieje od wielu lat, ta tradycja śpiewania dunaja była zawsze u nas. Nawet trzy dunaje śpiewaliśmy w jednym domu, bo były trzy panny, starsza, średnia i młodziutka. Każdej trza było śpiewać, ale najstarszej śpiewało się czerwone jabłuszko, to wychodziła już w przyszłym roku za mąż. Wiedziało się, której kiedy trzeba zaśpiewać, aby nie obrazić. Najstarszej śpiewaliśmy czerwone jabłuszko, później na dunaj Kasiu, rano po wodę, na dunaj, a najmłodszej to pod winem, a czym się odkupisz nadobna Marysiu pod winem. Gospodarz z domu wynosił zapłatę, bo była tak zwana kobyła, to zbierała zapłatę. Po takim dunajowaniu w następne niedziele zbierali się te dunajnicy i panny, pobawili się, wypili, i na tym uroczystość dunajowania się zakończyła (Łukowa, powiat biłgorajski – tekst z archiwum Gminnego Ośrodka Kultury w Łukowej, zapisany w roku 2020; potwierdzony przez opowiadającego w roku 2010).

Halina Pelcowa, *Słownik gwar Lubelszczyzny. Tom X. Obrzędowość i obyczajowość ludowa*, Lublin 2022.

Regionalne dziedzictwo językowe Lubelszczyzny o charakterze etnicznym: Słownik gwar Lubelszczyzny (tomy VI-XII) z dokumentacją leksykograficzną, kartograficzną, ikonograficzną i dźwiękową.

Projekt realizowany w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą Narodowy Program Rozwoju Humanistyki na podstawie decyzji nr 0125/NPRH7/H11/86/2018 – w latach 2018-2023.

Kierownik projektu: prof. dr hab. Halina Pelc